

Николай Райнов

Животните зимуват
Руска приказка

Един бик вървял по гората. Срещнал овен.

– Накъде, овньо?

– Ще искам от зимата малко топли дни, биче. А ти накъде?

– На разходка.

– Да вървим заедно.

– Да вървим.

Тръгнали заедно. Срещнали свиня.

– Накъде, свиньо?

– Ще поискам от зимата малко топли дни, приятели. А вие накъде сте тръгнали?

– И ние натам. И ние за това.

– Тогава да вървим заедно.

– Да вървим.

Тръгнали тримата по-натам. Срещнали гъска. Спрели я.

– Накъде, гъско?

– Ще искам топли дни от зимата.

– Тогава тръгвай след нас! И ние сме тръгнали по същата работа.

Тръгнали четиримата. Вървят: бикът най-напред, след него овенът, после свинята, а най-отзад гъската. По едно време срещнали петел.

– Чакай, петльо! Накъде?

– Ще искам топли дни от зимата, братя. А вие накъде?

– И ние отиваме по същата работа. Тръгни с нас!

– Да тръгна. Много обичам весела дружина. Сам не ми се върви.

Тръгнали петимата. По едно време петелът запитал гъската знае ли къде живее зимата.

– Не знам – отвърнала гъската. – Свинята знае.

– Накъде вървим, свиньо? Знаеш ли пътя към зимата?

– Не го знам, гъско. Аз не ви вода, а овенът. Той знае пътя. Него запитайте.

– Овньо, накъде си ни повел? Тоя път води ли към къщата на зимата?

– Не знам. Не виждате ли, че ви не вода аз, а бикът. Той знае пътя.

– Накъде води тоя път, биче? Към къщата на зимата ли?

– Кой го знае накъде води! Не виждате ли, че вървим напосоки?

Спрели се на един кръстопът. Няма кого да запитат по кой път се отива към живелището на зимата. Мислили, мислили, най-сетне бикът рекъл:

– Слушайте, братя! Да тръгнем хе по онзи път. Все ще ни заведе някъде. А колкото за зимата, и без да я търсим, тя ще ни намери.

Тръгнали по пътя и той ги отвел в една гора. Спрели се там. А

додето вървели, много време семинало. Почнали да си приказват.

– Струва ми се, че застудява – рекъл бикът.

– Аз не усещам нищо – казал овенът, – но вълната ми се развява. Трябва да е излязъл вятър.

– Студено ми е на зурлата – продумала свинята. – Май че зимата наближава.

– Наближава, наближава – рекла гъската. – И аз усещам.

– Кукуругууу! – обадил се петелът. – Нека наближава. Нали сме тръгнали да я дирим?

Зарадвали се всички, че зимата иде. Но по едно време бикът казал:

– Здравно се застуди, братя. А зимата я няма още да ѝ поискаме топли дни. Къде да вървим да се топлим?

– Кажй ти къде! – викнали животните в един глас.

– Хайде да си направим къща. Инак ще измръзнем. Аз ще насека греди, а вие ще ги наредите ъ ековете. Ще си имаме къща – който ни види, да ни завиди. От студ няма да се боим.

Но другите животни били ленивички. Никак не им се работело. Овенът рекъл:

– Моят кожух ме топли. Вижте колко му е гъста вълната. И без къща ще прекарам Студените дни.

Свинята казала:

– Мене не ме е страх от студове, каквито и да са. Ще се заровя в земята и ще презимувам.

Гъската се обадила:

– И на мене ми е лесно. Ще кацна на някое дърво, ще си постеля едното крило, а с другото ще се покривя. Няма да усетя ни студ, ни мраз.

Петелът викнал:

– И аз не ща къща. И аз имам крила. Комуто трябва къща, да си направи.

Разбрал бикът, че ще трябва сам да се залови за работа.

– Правете, каквото щете – рекъл. – Аз ще си градя къща. И без помощници ще мина.

Насякъл от гората дървета, набил ги в земята, други наковал едно над друго до тях и се издигнала къща. Заживял в нея.

Дошла зимата. И то каква зима! Страшна и ужасна. Па и не била сама, брат ѝ бил с нея – мразът. На животните и наум не дошло да поискат от нея топли дни: тъй ги стегнали студовете, че всичко забравили.

Овенът отишъл при бика и почукал на вратата на къщата му:

– Пусни ме, братко, да се огрея!

– Не, овньо, няма къде. Само за мене има място. Ти си имаш топъл кожух, та и отвън ще презимуваш. Не те пускам. Най-сетне поискай от зимата да ти даде малко топли дни.

– Зимата не ще да слуша. Исках, но не дава. Отвори ми. Ако ми не отвориш, ще се засиля, та ще откъртя от стената някоя греда. Тогава и на тебе ще стане студено.

Подад си бикът главата през вратата. „Студено! Много студено! Ако не пусна овена, наистина ще откърти греда и в къщата ще почне да духа. А откърти ли още няколко греди – от студ няма да може да се стои.“

Пуснал овена. В къщата нямало място за двамина – ала като се посбрави – дори по-топло им станало.

Ето че и на свинята достудяло. Потропала на вратата:

– Пусни ме, брате биче, да се погрея. Замръзнах. Люти студове започнаха.

– Що се боиш от студовете? Зарови се в земята и презимувай. Или помоли зимата да ти даде топли дни.

– Стига си приказвал! Отваряй по-скоро. Ако не ми отвориш, ще подрия със зурлата си всички подпорки и ще ти съборя къщата. Заклевам ти се, че ще я съборя.

Що да се прави? Видял бикът, че свинята не се шегува: наистина ще му събори къщата. Пуснал я. За трима нямало място, но трябвало да се сместят. Посбрави се и в къщата станало още по-топло.

По едно време дошла гъската. И тя помолила да ѝ отворят.

– Няма място – рекъл бикът. – Мнозина сме и все сме едри. Напълнили сме къщата. Па и защо ти е да влизаш? Нали си имаш две крила? Едното ще си постелеш, а с другото ще се завиеш. Ще ти бъде по-топло, отколкото на нас.

– Стига са тия приказки! Отваряй по-скоро, че съм замръзнала. Ако не ме пуснеш, ще изскубя всичкия мъх от стените и вятърът ще почне да духа в къщата ти. Ще измръзнете-до един.

Пуснали и гъската. Дошъл петелът. Той пък заплашил бика, че ще се качи на покрива и ще смъкне на земята всичката пръст. Що да се прави? Трябвало да пуснат и него.

Къщата на бика станала толкова тясна, че нямало кой накъде да се обърне. Но затова пък на животните било топло. Топло им било и весело.

Като се стоплил добре, петелът почнал да си пее песни. Пее си и за нищо не го е грижа. Но ето че го чула Кума Лиса. А тя отдавна не била

си хапвала петлешко месце. Приискало ѝ се да хване петля и да го отнесе у дома си, но как да влезе в къщата? По цели нощи обикаляла тя, за да разбере по миризмата и по гласовете на животните колко са и какви са. Видяла, че сама не ще може да стори нищо. Потърсила помощник. И намерила – дори не един, а двама. Кой? Мечката и вълка.

Отишла при тях и им казала:

– Дайте ми нещо за ядене, приятели.

– Нищо нямаме.

– Ами искате ли аз да намеря ядене и за трима ни?

– То се знае, че искаме, но къде ще го намериш, кумичке?

– Аз съм го намерила вече и дори съм го заключила. Чака ни да отидем и да го изядем. За тебе, Бабо Мецо – цял бик. За тебе, Кумчо Вълчо – тлъст овен. А за мене – едно малко петленце. Аз съм доволна и от малко. Стига на вас да е добре.

– Много ти благодарим – рекли вълкът и мечката. – Никога нима да забравим добрините, що ни правиш. Хайде, отведи ни да се нахраним.

Кума Лиса ги повела. Стигнали до къщата. Спрели се. Слушат: отвътре се разнасят звукове на всякакви животни.

– Колко животни си затворила, Кума Лисо? – попитал вълкът.

– Три затворих, но те може да са пуснали още.

– Не са три, повече са.

– Повече са, много повече са – рекла и мечката. – Хайде, Кума Лисо, води ни!

– Не, тъй не бива. Гостите влизат най-напред, а стопанката – подире им. Аз ще ви отворя, а вие ще влезете.

Мечката рекла на вълка:

– Ти, Кумчо Вълчо, влез пръв, а аз подир тебе. Ако вляза първа аз, ще се изплашат.

– Не, не – казал вълкът. – Ти, Бабо Мецо, ще влезеш първа. Ти си по-силна и по-едра. Такъв почтен гост трябва да влезе пръв.

– Добре – рекла мечката.

Лисицата потропала. Отворила се вратата и мечката влязла. Но тъкмо влязла и бикът я притиснал с рогата си до стената, като си навел главата, па изревал:

– Овньоооо, дръбъж! Овньооооо, мушкай! Овньоооо, късай! Овнът се разтичал, че като мушнал мечката в ребрата, съборил я на земята. Свинята се притекла, разгрухала се и почнала да скубе козината на мечката. Гъската литнала, кацнала на главата на Баба Меца и почнала да ѝ кълве очите. А петелът – както бил кацнал на една греда – развикал се

из цяло гърло:

– Дайте я на менееее! Дайте я на менеее!

Вълкът и лисицата чули тия викове и търтили на бяг. Баба Меца едва успяла да се отърве и да избяга. Настигнала вълка и му казала:

– Кумчо Вълчо, такова ядене, каквото ни беше приготвила Кума Лиса, нито съм яла друг път, нито бих искала да го ям още веднъж. Такъв страх не съм брала никога. Тъкмо влязох в къщата, кой знае отде се взе една проклета жена с вила в ръка: като ме забодя в стената, почудих се как да се откъсна. Че като надойдоха сума други хора – и домашни, и гости – брой нямаха! Един ме мушка, друг ме хапе, трети ме бодя с шило в очите. Страх да те обземе! „Тук ще ми е смъртта“ – си казах. А един месар с червена чалма, като се изправил на гредата, па се навел и току замахва към мене остър нож и крещи: „Дайте я на менееее! На мене я дайтеееее!“ Да ме бяха дали на него, Кумчо Вълчо, на късове щеше да ме насече.

КРАЙ

© Николай Райнов

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2008

Публикация:

Николай Райнов. Приказки от цял свят

Второ издание

Съставителство и редакция: Богомил Райнов

Литературна група V. Тематичен номер 2587

Редактор на издателството ЛИЛИЯ ИЛИЕВА

Художник ЛЮБЕН ЗИДАРОВ

Художник-редактор ВАСИЛ ЙОНЧЕВ

Макет и технически редактор ТОМА СТАНКУЛОВ

Коректор НАТАЛИЯ КАЦАРОВА

Дадена за набор 18. III. 1972 г. Подписана за печат 30. IX. 1972 г. Излязла от печат 20.

XII. 1974 г. Формат 58×84/18 Печатни коли 44,50. Издателски коли 36,93. Тираж

50,125. Цена 3,60 лв.

Издателство „Народна култура“ – София, 1974

ДПК „Димитър Благоев“ – София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4846>]